

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2016. június 2. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2016. január 20. napján kihirdetett 3.B.139/2015/20. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Vádlottat 4.960.981 (négymillió-kilencszázhatvanezer-kilencszáznolcvanegy) bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy mellőzi a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezésből a legkevesebb három hónapra történő utalást.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 12.827 (tizenkettőezer-nyolcszázhuszonhét) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a 2016. január 15. és január 20. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozott, 3.B.139/2015/20. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki emberölés bűntettében (Btk. 160.§ (1) bekezdés), ezért őt 11 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Beszámítani rendelte a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt a vele szemben kiszabott büntetés tartamába, rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról. Megállapítva, hogy a DNS szakértői vélemény előterjesztésével összefüggésben felmerült költség a magyar állam terhén marad, a fennmaradó bűnügyi költség viselésére a vádlottat kötelezte.

A törvényszék fenti ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.190/2015/3-I. számú átiratában a védelmi jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélve arra mutatott rá, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva teljes körű bizonyítást folytatott le, ítéletében számot adott a rendelkezésre álló bizonyítékok jogszabályoknak és a logika törvényének megfelelő értékeléséről, mindezek fényében a vádlott ténybeli beismerése megerősítést, a büntetőjogi felelősséget tagadó védekezése pedig kellő cáfolatot nyert.

Az ügyészi álláspont rögzítette az elsőfokú ítéleti tényállás megalapozottságát, abból pusztán a történeti tényálláshoz nem tartozó részek mellőzését tartotta szükségesnek.

Az átirat szerint az irányadó tényállásból okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés, törvényes a bűncselekmény minősítése, megnevezése és az ahhoz fűzött indokolás is.

Az első fokon kiszabott büntetés arányos a bűncselekmény tárgyi súlyával, az enyhítő és súlyosító körülmények nyomatakával, annak enyhítésére nincs alap. A genetikai szakértői vélemény beszerzése a legalaposabb felderítés érdekében szükséges volt, a költségeit a vádlottnak kell viselnie. A fentiekre figyelemmel a fellebbezéssel támadott ítélet Be. 372.§ (1) bekezdése alapján történő megváltoztatását, a teljes bűnügyi költség vádlottra terhelését, egyebekben pedig - a tényállás korrekcióját követően - az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbviteli nyilvános ülésen előadott perbeszédében a terhelt védője részletesen nem kívánta megismételni az elsőfokú perbeszédében már kifejtett ténybeli és jogi álláspontját, azt változatlanul fenntartva csak utalt arra, hogy a korábban részletezett indokai alapján a védenca ténybeli beismerő nyilatkozatára figyelemmel halált okozó testi sértés büntetében indítványozta a vádlott bűnösségét megállapítani. Hivatkozott arra is, hogy a vádlott lényegileg végig tagadta az ölési cselekmény tekintetében fennálló bűnösségét, következetesen kitartott amellett, hogy baleset történt.

Fentiekre figyelemmel az ítélőtábla méltányos döntését kérte.

A másodfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője mindenben fenntartotta az írásbeli átiratban foglaltakat, megismételve az indítványának lényegi tartalmát arra hívta fel a figyelmet, hogy eljárása során az elsőfokú bíróság olyan részeket is beemelt az ítéleti tényállásba, amelyek abba nem tartoznak bele, ezért mellőzésük elkerülhetetlen. Egyebekben azonban a tényállás megalapozott, arra a bűnösség megállapítása okszerűen épült, a vádlott terhére rótt cselekmény megnevezése, minősítése is törvényes.

A kiszabott büntetés arányos a bűnösségi körülményekkel, azok számával, nyomatakával, annak enyhítésére nincs indok. A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést az indítványban foglaltaknak megfelelően kérte megváltoztatni, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a terhelt a védelmi indítványhoz csatlakozott.

A védelmi fellebbezésekre tekintettel az ítélőtábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. Ennek során nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy megalapozottsági hibát, amely akadályát képezte volna az ítélet érdemi másodfokú felülbírálatának.

Az első fokon eljáró bíróság a perrendi szabályok betartása mellett megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. A felülbírálat eredményeképpen megállapítható, hogy a törvényszék beszerezte és a tárgyalás anyagává tette azokat a bizonyítékokat, amelyek a megalapozott tényállás megállapításához szükségesek voltak. A feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta. A bizonyítékok mérlegelése során az első fokon eljáró bíróság részletesen elemezte a terhelti védekezés irányát és annak alapelemeit, azokat megfelelően összevetette a rendelkezésre álló egyéb személyi, okirati és szakértői típusú bizonyítékokkal, a helyszíni szemle jegyzőkönyvével, a csatolt fényképmelléklet által igazolt körülményekkel, a halottvizsgálat eredményével, a terhelt helyszíni kihallgatásai során előadottakkal, feljegyzésekkel, az ezzel kapcsolatos videofelvétel tartalmával, a sértetti hozzátartozók, illetőleg a kívülálló szemtanúk előadásával, az igazságügyi boncjegyzőkönyv, orvosszakértői vélemény megállapításaival, a szövettani vélemények adataival, a genetikai, biológiai szakértői vélemények tartalmával, illetőleg a rendőri jelentések adataival.

A bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenysége során a vádlott büntetőjogi felelősségét az ölési cselekmény tekintetében tagadó, a releváns bizonyítékoknak több ponton ellentmondó vallomásait részletes elemzésének tárgyává tette. Nem tévedett, amikor a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével az eljárás során következetesen nyilatkozó sértetti hozzátartozók, illetőleg kívülálló tanúk terhelti ténybeli beismerést alátámasztó előadásait tekintette irányadónak az ítéleti tényállás megállapítása során. Részletesen és meggyőzően indokolta mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján fogadta el alapvetően a vádlott ténybeli beismerésének tartalmát, illetőleg annak is okát adta, hogy a vádlotti vallomásoknak az eljárás során beszerezett egyéb, elsősorban szakértői típusú, hitelt érdemlő bizonyítékok által egyértelműen cáfolt részét mennyiben és milyen okból vetette el.

A fentiek mellett a helyesen számba vett és okszerűen értékelt bizonyítékok alapján a törvényszék helytállóan ismerte fel, hogy az alap- és kiegészítő bonctani-orvosszakértői, valamint az alap- és kiegészítő szövettani vizsgálat alapján tényként rögzíthető külsérelmi nyomok és belszervi eltérések nyilvánvalóan legalább közepes erejű tompa erőbehatásra, kézzel történő megfojtásra engednek következtetni, amelynek vagy hosszabb ideig kellett fennállnia vagy ismétlődnie volt szükséges. Nem hagyható figyelmen kívül e körben az sem, hogy a sértetti nyaki régióban feltárt és rögzített sérülések kézzel történő megfojtásra jellegzetesek, ezen mechanizmusra utal a tüdők zsigeri mellhártya lemezének pontszerű bevérvése, illetőleg felfújtsága.

Az első fokon eljáró bíróság helyénvaló értékelést fűzött a vádlott ténybeli beismerő vallomás bizonyító erejét megerősítő egyéb bizonyítékokhoz, így a halottszemlélt végző orvos nyilatkozatához, illetőleg a halál bekövetkezésének időintervallumára a kifejlődésnek indult légylárvák méretéből következtető biológus szakértői vélemény megállapításaihoz.

A fenti körben a szakértői és elsősorban a személyi bizonyítékok által igazoltak összevetése útján az elsőfokú bíróság megalapozott következtetést vont a terhelti elkövetési magatartás, illetőleg az általa véghezvitt életkioltási mechanizmus mikéntjére, feltárható körülményeire.

Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás teljes, a tényállás az elfogadott bizonyítékok túlnyomórészt logikus mérlegelésén alapul, az ügy érdemi vonatkozásaiban összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, ugyanakkor a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenysége több ponton elnagyolt, egyúttal esetenként önkényesnek minősítendő, több

ténybeli pontatlanságot is rögzít, számtalan, a bűncselekmény megítélése szempontjából semmiféle relevanciával nem bíró, lényegtelen körülményt és okfejtést tartalmaz, teret enged szakszerűtlen megfogalmazásoknak, több felesleges önismétlést tartalmaz, a ténybeli és a jogi indoklási részekbe tartozó megállapításokat és következtetéseket olvaszt egybe, illetőleg több olyan spekulatív jellegű eszmefuttatást foglal magában, amely minden ténybeli alátámasztást nélkülöző hipotézisként amúgy is alkalmatlan bármilyen okszerű konklúzió levonására, illetőleg más elfogadott tényekkel együtt tényállási elem megállapítására is. Utóbbiakra figyelemmel a mérlegelési folyamatról történt számadása körében az elsőfokú ítélet indokolási részéből a napnyugta köztudomású aktuális időpontjára és annak forrása megjelölésére, a **1. tanú** általi utolsó releváns észlelés időpontjára, a fiát kereső sértetti rokonok előtt a terhelt aktuális tartózkodási helyének a vádlott apja által történt eltagadására, annak körülményeire és lehetséges motivációjára, a rendőrség látókörébe került terhelt tervezett első kihallgatásáról történő kimentése hivatkozott, illetőleg a törvényszék által utóbb feltételezett okára, a ténybeli indokoláson belül az eventuais ölési szándékra irányulóan levont jogi következtetésekre, a közösüléssel szükségszerűen, illetőleg nem szükségszerűen velejáró tényezők differenciálására, az erogén és nem erogén zónák megkülönböztetésére, a nemi aktus és a halálos következmények közötti oksági kapcsolatra, illetőleg annak hiányára, a külsérelmi nyomok nem tényszerű megállapítására, és mindezekből a sértetti beleegyezés fennálltára, a sértett vádlott általi megfojtásának konkrét indítékára, illetőleg célzatára nézve levont találgatásokra, a nyomok eltüntetésével kapcsolatos racionális cselekvésnek az élet kioltási szándékot közvetve igazoló jellegére vonatkozó megállapítások és okfejtések mellőzendők.

E körben alapvetően az állapítható meg, hogy a törvényszék kapcsolatos megállapításai nem bizonyultak meggyőzőknek és nem zártak ki minden ésszerűen felmerülő kételyt, az ítéleti indokolás több helytelen ténybeli következtetést foglal magában.

Abból a körülményből, hogy **2. tanúnak** a sértett hollétét firtató kérdésére az áldozata nevét nem is feltétlen ismerő terhelt első reakcióként hazudott volna, majd a találkozás tényét már elismerte, megalapozottan még közvetve sem következik a vádlott bűnössége; a terhelt édesapjának a sértett eltűnése másnapján a fia tartózkodási helyét a hozzátartozójukat kereső rokonok előli eltagadó magatartásából sem vonható ilyen irányú konklúzió. A tanúkenti beidőzés rohamszerű hasmenésre történt hivatkozással való kimentése tényszerűen egyszersmind nyilvánvalóan nem jelenti azt, hogy a vádlott a lelepleződéstől tartva el kívánta odázni a vallatását. A külsérelmi nyomok hiányával összefüggő elsőbírói ténymegállapítás nem állja meg a helyét, a nyaki régióban az irányadó ítéleti tényállásban is részletezettek szerint feltárt nagyszámú nyomon túlmenően a helyszíni fényképmelléklet által is igazoltan a sértett bal combjának hátsó oldalán, a térdhajlat körüli régióban ugyancsak jelentős számú külsérelmi nyom volt feltárható, mindezekre figyelemmel - különösen a sértett aktuális súlyos fokú alkoholos befolyásoltsági állapotára és annak értelemszerű hatásmechanizmusára - nem vonható alapos következtetés arra nézve, hogy a nemi aktust a sértett is akarhatta, legfeljebb arra, hogy az ellen tevőlegesen, fizikailag nem tiltakozott, illetőleg arra nem volt módja. Abból, a pusztán a terhelt által említett, tényekkel azonban nem igazolt körülményből, miszerint valamennyi tartós kapcsolata kudarccal végződött, nem következik egyszersmind magától értetődően a terhelt női nemmel szembeni negatív viszonyulása, és értelemszerűen az sem, hogy a pszichológus szakértő által felvázolt „acting out” megnyilvánulásokra figyelemmel okszerűen és tényszerűen felvethető lenne a

női nemmel szembeni negatív érzések szexuális erőszak formájában történő kiélése. Ilyen irányú következtetések levonására az elsőfokú bíróságnak még egy elvetett, illetőleg bizonyítékokkal alá nem támasztott „munkahipotézisként” sincs lehetősége. Adott körülmények között a vádlottnak a nyomok eltüntetésére irányuló utócselkménye az elsőbírói álláspont szerint bármennyire racionális is, önmagában nyilvánvalóan alkalmatlan olyan megalapozott következtetés megtételére, miszerint ez a magatartásforma közvetve az elkövető ölési szándékára utal. Az utómagatartás terhelti tanúsítása magában nem segíti az eligazodást a tekintetben, hogy a vádlottat aktuálisan ölési vagy - a védelmi iránynak megfelelően - testi sértési szándék vezette-e.

Összességében az első fokon eljáró bíróság foglalkozott mindazokkal a tényekkel és adatokkal, amelyek az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesek, és egyúttal hozzájárulnak a lényegi kérdések megnyugtató tisztázásához. A megállapított tényállás azonban több vonatkozásban is helyesbítésre és pontosításra szorul az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint:

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 3. oldalának 3., 4., 5. bekezdéseiben foglaltakat a sértett mozgásának, közlekedésének tanúk általi utolsó észlelése körülményeivel összefüggésben - mint az ítéleti tényállásba nem tartozó, a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegeléséről számot adó részeket - mellőzni rendeli.

A 3. oldal 6. bekezdését az előbbieket szerint mellőzött bizonyítékértékelő részekkel való gondolati összefüggése, a pontatlan, iratellenes megállapítások megfelelő korrekciója és a szükségtelen, a tényálláshoz nem tartozó megállapítások kiküszöbölése érdekében mellőzi. Ehelyett azt állapítja meg, hogy 2014. május 24. napján 18.40 órát követő, pontosabban meg nem határozható időben, az esti órákban a holttest megtalálási helyéhez, a tetthelyhez (...sor) közel, az úttest jobb oldalán egy enyhén balra ívelő kanyarban, egy, az erdőbe vezető csapás mellett a vádlott és a sértett összetalálkozott, utóbbi két cigarettát kért és kapott a vádlottól, amit együtt el is szívtak, közben beszélgettek, a vádlott az egyéb okból feldúlt idegállapotú sértettnek - a megnyugtató érdekében - egy rózsát is ajándékozott, amit korábban az édesapjánál szedett, és volt élettársának szánt. A vádlott gesztusát a sértett csókkal viszonzta, majd a vádlott az út menti bokros részen, az ott futó bevezető ösvényen, a növényzet takarásában, a földön, egy szeméthalom mellett közöszlenni kezdett a sértettel. Nem állapítható meg, hogy a sértett a vádlotti cselekménybe beleegyezett-e, kifejezte-e ellenérzését, fejtett-e ki ellenállást.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 3. oldalának utolsó bekezdését akként helyesbíti, hogy mellőzi az arra vonatkozó megállapítást, miszerint a sértett a ... és a ... márkájú pulóverét magán hagyta, amiket a vádlott a szeretkezés során feltűrt, hogy a sértett fedetlenül maradó melleit fogdosni tudja; másrészt pontosítja azzal, miszerint nem állapítható meg, hogy a sértettől a ruhadarabjai és lábbelije milyen módon került le, illetőleg azzal, hogy a vádlotti cselekmény elkövetése során a sértettől a piros-fekete színű, ... feliratú kötött zoknijai nem kerültek le.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 4. oldalának 1. bekezdéséből - mint ugyancsak a bizonyítékok értékelésének eredményeként levont, és az elsőfokú ítélet ténybeli indokolási részébe tartozó következtetést - mellőzi a „meg nem állapítható okból” megállapítást.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 4. oldalának 3. bekezdéséből mellőzi azt a megállapítást, miszerint a sértett testén külsérelmi nyom nem volt, ennek ellenkezőjét az alap- és kiegészítő boncjegyzőkönyv és orvosszakértői vélemény megállapításai mind a halottvizsgálat eredménye, mind pedig a helyszíni szemle fényképmelléklete által igazolt körülmények bizonyítják.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 4. oldalának 6. bekezdéséből a befejező, zárójelbe foglalt megállapítást, illetőleg a 4. oldal 7. és 8. bekezdésében foglaltakat - mint ugyancsak a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével kapcsolatos tevékenység eredményét, a történeti tényállásba nem tartozó megállapításokat - mellőzi.

A fentiek szerinti kiegészítéssel és helyesbítésekkel az ítéleti tényállás már teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a kiegészített, pontosított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

Az irányadó tényállásból az első fokon eljáró bíróság okszerűen vont következtetést a terhelt büntetőjogi felelősségére, a bűncselekmény minősítése és megnevezése is törvényes. Az ítéleti jogi indokolási része szakszerűen és meggyőzően tartalmazza, hogy a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból, az irányadó tényállást felépítő releváns tényekből milyen jogkövetkeztetések levonása útján és jogi jelentőségű érvek alapján került sor a vádlott bűnösségének megállapítására élet elleni cselekményben.

A terhelti elkövetési magatartás minősítésével összefüggésben orvosszakértői bizonyítékokon alapulóan megállapítható az is, hogy a sértett aktuális súlyos fokú alkoholos befolyásoltsági állapota ellenére a cselekvőképessége összességében megtartott lehetett, azaz védekezési képességének hiányára nem vonható megalapozott következtetés, így a Btk. 160.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés j/ pont szerinti minősített emberölés sem róható a vádlott terhére.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta, az ítélet tábla osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, miszerint a törvényszék az enyhítő és súlyosító körülmények számának és nyomatékának megfelelő értékelése mellett tettarányos büntetést szabott ki.

A büntetés kiszabás másodfokú felülbírálatára során az ítélet tábla is figyelemmel volt a helytállóan számba vett és értékelt bűnösségi körülményekre, ezen túlmenően azonban a terhelti előzetes fogvatartással gyakorlatilag megegyező tartamú időmúlás tényét is szem előtt tartva arra a meggyőződésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankciórendszer hatékonyan szolgálja a speciál prevenció elve mellett az általános megelőzéssel kapcsolatos célkitűzéseket is, arányos a terhelt személyiségében rejlő és az elkövetés konkrét körülményeiben is lelepleződő komoly társadalomra veszélyességi fokkal,

a vádlott által megvalósított cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyával, s egyszersmind alkalmas más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától történő visszatartására is.

Az összes bűnösségi tényező körütekintő értékelése mellett az irányadó büntetési tételkeret középértékét csekélyebb mértékben meghaladó tartamú szabadságvesztés alkalmazására helytállóan került sor, az eset összes körülményét figyelembe véve az első fokon alkalmazott szankció feltétlenül szükséges, egyben azonban elegendő joghátrány is a terhelttel szemben. Olyan egyéb körülményeket, amelyek mindemellett a törvényszék által kiszabott büntetés enyhítését lehetővé tennék, az ítéletábra nem észlelt. A börtönbüntetés tartamához megfelelően igazodik a közügyektől eltiltás törvényszék által alkalmazott mértéke is.

A kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény felderítése folyamatában a személyi bizonyítékok közvetettsége okán, a terhelti védekezés irányára, annak időközbeni megváltozására, illetőleg a lehetséges módosulására is figyelemmel megalapozott és szükséges volt a genetikai szakértői közreműködés igénybevétele, a ténylegesen jelentős költségvonzatú és végső soron nemleges eredményt hozó genetikai szakértői vizsgálat lefolytatása a büntetőügy lehető legalaposabb felderítése érdekében indokolt volt, ebből következően annak költségét a büntetőjogi felelősségének megállapítása miatt elmarasztalt vádlottnak kell teljes egészében viselnie.

Minderre tekintettel az ítéletábra a Be. 361.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen eljárva a fellebbezésekkel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 372.§ (1) bekezdésének alkalmazásával a bűnügyi költség viselése tárgyában részben megváltoztatta.

Egyebekben az elsőfokú ítélet további rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú ítélethirdetéstől a másodfokú határozat kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította a kiszabott szabadságvesztés tartamába, a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről, egyúttal pedig az elsőfokú ítélet rendelkező részét annyiban is pontosította, hogy a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezésből a legkevesebb három hónapra történő utalást mellőzte, a kiszabott büntetési tartam mellett értelmezhetetlen és szükségtelen a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjával összefüggő törvényi minimum időtartam feltüntetését.

Győr, 2016. június 2. napján

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk. .Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2016. január 20. napján kelt 3.B.139/2015/20. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. június 2. napján

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: